

pedésére, csak épen akarnia kellene! Csak épen el kellene vennie törzsvagyonából azt a tiz milliót, melyet amugy is első szóra odaadott volna az állami egyetemnek és azt kellene mondania: *Ime, ezt a darabot kivágom a saját testemből, hogy fölépítsem rá jövődő nagyságomat!* Gondolhatná valaki, hogy a törvényhozás sokáig nézhetné részvétlenséggel ezt a herikus erőmegfeszítést? Szeged predestinált egyetemi város és ezen a körülményen mit sem változtat az, hogy volt egy kormány, mely a jó barátok befolyásának engedve, ép oly mostoha volt ezzel a várossal szemben, mint az eddig létező összes kormányok, mert hiszen Szegednek sohasem volt gyökere sem az uralkodó ház rokonaiban, sem vezérlő politikusok szimpátiájában, hanem mindig magára hagyatva haladt a maga útján, mint a paraszti sorból kiemelkedett, egyszerű és dolgos proletár!

Igen: nagy koncepciókat szeretnénk látni, merész kezdeket és küzdelmes folytatásokat, melyek méltóak lennének e város nemzeti jelentőségéhez. Kincsek hevernek paragon és a város vezetősége nem tud velük mit kezdeni. Hatóság, a melynek nincs érzéke az iránt, hogy a tanyai vasut nem várhat tovább egy hetet sem, hogy az az óra, mely e pillanatban és visszahozhatatlanul pereg az idő orsóján, már elveszett ennek a nagy közgazdasági jelentőségű alkotásnak a pihenő odázgatásában; hatóság, mely százmilliót érő földbirtokán megelégszik nyomorult éhbérrel, mikor köröskörül forog a pénz és aranykorát éli a hitelgazdaság, habár pillanatokra az aranykornak is lehetnek ag-

godalmas zökkenői: ez a hatóság csak névleg gondozója és őre a város lakossága érdekeinek, valójában nem egyéb alkalmi testületnél, mely fizetést huz a nem gondolkozásért és dekórumnak tekinti a hivatalt!

Uj esztendő köszönt ránk: uj munkák és lehetőségek korszaka, melyben sokat lehetne helyrehozni a mult hibáiból. A városháza tornyában megcsendül az éjféli harangszó, a Rákóczi harangjának érces szava és azt zugja a dinomdánomot ülő cigány és boroskupa mellett mulató magyar fülébe:

— Munkához, munkához, ti ébren-alvó, kényelmes, jámborul jóhiszemű emberek! Nem az a tiétek, amit megesztek és megisztok, hanem amit a két kezetek véres munkájával az életből kisajtoltok . . . Szeged nem lesz, hanem volt! El fogja söpörni a föld színéről a többi város versenye, saját élheteretlensége, kicsinyessége és ostobasága. Fogjatok nagy koncepciókhoz és teremtsétek meg az uj rekonstrukciót: a szellemi élet és alkotó energia reneszánszát . . . Erre igyunk egyet még, magyarok, egy utolsót, egy nagyon keserűt, aztán félre a pohár, félre a dinomdánom: *egy várost kell megmenteni a saját közönségének és tehetetlen vergődésének árvizétől* . . .

A cár köszönete. Pétervárról jelentik: A cár Giers konstantinápolyi orosz nagykövethöz levelet intézett, melyben köszönetet mond neki a török-szerb határról Törökországgal folytatott tárgyalás sikeres befejezéséért.

A magyar politika az 1914. elején.

(Saját tudósítónktól.) Az uj esztendőnek politikai szempontból legnevezetesebb eseménye kétségtelenül az lenne, ha az ellenzék, mely a passzív ellenállással részben már ugyis fölhagyott, rászánná magát a normális parlamenti állapotok helyreállítására. Ez azonban egyáltalán nem várható, mert *legfőlebb tizenhét hónap választ el bennünket az uj választásoktól* és az ellenzék ugy vélekedik, hogy a maga pozícióját gyöngítene bármiféle kompromisszummal.

Ennélfogva az uj esztendő folyamán a *többség és a kisebbség egymáshoz való viszonyában változás nem várható.* Pedig a kormányra és a törvényhozásra igen nagy és sürgős feladatok várnak az uj esztendőben. *1915. tavaszán általános képviselőválasztás lesz, az uj választójog alapján.* A választók névjegyzékét még 1914-ben el kell készíteni és ennél fogva minden törvényt, a mely a választójogi reformhoz még szükséges, *az uj év első felében* meg kell alkotni, sőt életbe is kell léptetni.

A kormány többször kijelentette, — ennek az ellenkezője különben el sem képzelhető, — hogy a választójogi reformmal együtt megreformálja a *közigazgatást is.* Ebből következik, hogy a közigazgatási reform is föltötte sürgőssé vált, mert hiszen az uj választójogi törvények végrehajtását *már az uj közigazgatásra fogják bízni.* A jövő év első fele pedig meg van terhelve még a *delegációval is.* Március másodikától kezdve husvétig a delegáció ülészik, ezt az időt tehát az országgyűlés elveszti.

A törvényhozás munkarendjét illetőleg

— És derelye van, tekintetes ur . . . Derelye, ha mondom, — folytatta meleg hangon a ropogós Mariska.

A tekintetes ur megmozdult, átöltözködött és lecammogott az ebédlőbe. Az ebéd igen jól esett neki. A vizslával is megbékült. Csontokat dobált neki. Mariska ragyogó orcával hozta fel a derelyét. Amikor már ebből is falatozott a tekintetes ur, akkor tagolta nagy sóhajtással:

— Hallod, Mariska, ha hirtelenében nem történik valami, akkor dobolni fognak az udvaron . . .

Mariska nagyot sikoltott:

— Jézus Mária!

A tekintetes ur csendesen lógatta a fejét és dörmögött:

— Ugy, — ugy bizony. — Tán még nagy baj is lehet . . .

— Hogy megházasodik, — ugrott fel Mariska és szikrázott bogárfekete szeme.

A tekintetes ur táskás ujjairól törölgette a zsírt.

— No, no . . . Majd kitudódik.

Ezzel pipára gyujtott.

II.

Alkonyattal maga mellé paranesolta a vizslát és a kezébe vette agarászostorát. Keresztül ment a falun, a parasztok mélyen leemelték szutykos szalmakalapjaikat, a merre elment. Még a kuvaszok is csak a garád mellől mertek vakkantani, ahogy a tekintetes ur gömbölyű derekát maga előtt

tolva az akácok alatt továbbhaladt. A kastélynak vette útját, ami a falu tulsó végén emelkedett. Itt lakott az anyja. Aki tudni sem akart fölöle. (Pál ur temérdek betyáros stikliket követett el hosszadalmas legényéletében és a bécsi burglevegőben sokat forgolódo méltás asszonynak a Mariska sem valami igen nagyon tetszett pirosvirágos sláfrokjaiban, ahogy kikönyökölt az oszlopos ház ablakán, amikor az öreg báróné két almásszürkéjével arra kocsizott el a nehéz batáron.)

A liberias inas görbén nézte végig Pál urat a verandán. Pál ur az agarászostorát bontogatta és a vizsla fogait kezdte vihorgatni. Erre az inas kitárta az ajtót. Pál ur felhaladt a lépcsőkön. Rettenetesen kopogott nagy csizmáival és az ostoros bottal a butorokat csapdosta. Párszor oldalba rugta a vizsláját, amelyik erre rettenetesen kezdett vonítani.

Fenn az emeleten felpattant egy ajtó. Egy bodros haju, öreges leány ugrott ki.

— Jézus, mi van itt? — kiáltott.

— Csak én, kizstihand, csak én, meg a Prikk. Kizstihand, Fräulein Frida. A mamához jöttünk.

Fräulein Frida erre szó nélkül visszaugrott az ajtón és bezárta azt. Hanem a tekintetes ur nem sokáig habozott. Előbb az ostor elefántcsont fejjével koppanított néhányat az arabeszkes tölgyfa ajtón, majd a csizmasarkával tett néhány jeladást. Akkor kinyílt az ajtó és a küszöbön meg-

jelent a méltóságos asszony, mögötte a remegő Frida kisasszony.

A méltóságos asszony legalább is egy fejjel magasabb volt a fiánál. Pál ur különben is meghajtva hordta sörtés fejét és követ háta kiduzzadt a rosszul szabott kabátból. Az anyja magas, szikár nő volt, akiről száz lépésre érzett a feltétlen elegancia.

— Mi tetszik? — kérdezte kurtán, végig nézve Pál urat.

A tekintetes ur levette pörge, árvalányhajás szalmakalapját.

— Kizstihand, kedves mama, — mondta nyugodtan. — Csak eljöttem. És most hálát adok az Istennek, hogy még mindig jó egészségben láthatom. — Az anyja keze után nyult Pál ur. Hanem a méltóságos asszony ijedten ugrott félre.

Tudniillik az történt, hogy odabenn, a Fräulein Frida háta mögött még volt valaki más is. Egy kis fehérszörű nőtény kutyácska, aki szintén a tekintetes ur elé jött és kormos orrát kidugva, érdeklődve nézte a jelenetet. A sáros, lompos Prikk megneszlette a kis kutyát és vadul befurakodott bozontos testével az ajtót elálló női ruhák között.

— Fidonc, — mondta a méltás asszony. — Csak magának lehet ilyet nevetlen ebe.

A tekintetes ur nevetett és összezsapta a két tenyerét.

— Jézus Mária, — hát tehet arról az én szegény vizslám, hogy itt csupa asszonyi-
renden levők vannak.

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírűvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az
Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körut 19. szám alatt
kaphatók, esetleg részletfizetésre is.